

her i Byen, at en Forfatter ikke ønskede, at et af ham for den kongelige Scene skrevet Arbejde opførtes i Provindserne, men det vil han jo meget godt kunne værge sig imod paa en saadan Maade, som jeg har tænkt at ville foreslaae til Vden Behandling, nemlig derved, at han, idet han overdrager det til det kongelige Theater, udtryffeligt betinger sig, at det enten aldeles ikke eller ikke inden en vis Tid, f. Ex. 5 Aar, maa opføres paa nogen anden Scene, heller ikke udenfor Kiøbenhavn, og at denne Bestemmelse trykkes paa Titelbladet af vedkommende Arbejde. Jeg kan tænke mig, at en Forfatter ikke kunde ønske sit Arbejde fremstillet som et Brængebillede, at han ikke vilde have det som et Brængebillede ud blandt Folket, og der er vist Mange, som frygte for Sligt ved en Opførelse deraf paa Provinds-theatrene, skjøndt man da ogsaa til Nød kan spille Comedie der; jeg har hørt saadanne Talemaader, og det kan være, at der til sine Tider kan være Noget i dem, men det vil Vedkommende kunne værge sig mod ved, som anført, at betinge sig en vis bestemt Tid, i hvilken det ikke maa opføres. Men gjør en Forfatter det, saa tager han ogsaa for den betingede Tid, eller for hele den Tid, i hvilken han efter Loven kan disponere over sit Arbejde, den Beskyttelse, som Lovens § 18 ellers vilde give ham for dette. Jeg har udtalt dette, fordi jeg troer, det er Noget, som det virkelig var værd at lægge Mærke til. Man kan og bør vist ikke paa eengang gjøre alle disse Folk, som besatte sig med at spille Comedie i Provindsbyerne, brødløse, og det vil blive Følgen af en usforandret Vedtagelse af Loven. Vedkommende Directeurer have kongelig Concession til at opføre Comedie trindtom i Landet, Loven rammer dem midt i en Sæksion, de ville ikke kunne opføre de Skuespil, hvortil de have engageret Skuespillere, som de have sat i Scene, og hvortil de have de fornødne Decorationer og Costumer, og man vil altsaa paaføre dem et stort Tab og efter min Mening, idetmindste for længere Tid, gjøre dem brødløse. Jeg kan ikke engang indsee, hvorledes de senere skulle skaffe sig et Repertoire, thi hvis Loven skulde gaae usforandret igjennem, vil det, hvad jeg har sagt, jo ligesaa godt gjælde om

Oversættelser som om originale Arbejder. Naar nu En eller Anden oversætter Stykker for dem, maaskee, hvad jeg gjerne vil indrømme, benyttende tidligere Oversættelser, og en saadan Oversættelse kommer temmelig stærkt til at ligne den tidligere, saa vil jo deraf kunne udvikle sig Processer og altsaa staves nye Fortrædeligheder for dem. Jeg skal hermed anbefale, hvad jeg har anført, til det høitærede Things og den høitærede Ministers Overveielse.

Minestad: Jeg skal ganske istemme den Lovtale, som i det andet Thing blev udtalt angaaende denne Lovs Tendents og dens nuværende Affattelse; det forekommer mig at være en særdeles gavnlig og sunn Lov, og jeg kan derfor ikke have saa store Hovedindvendinger at gjøre som de to tidligere Talere, men skal blot gjøre nogle enkelte Bemærkninger, som jeg skal henstille til den høitærede Ministers Overveielse.

Naar der i § 3 i Rækkefølgen er nævnt, hvem et Skrift efter Forfatterens Død skal tilfalde, naar han ikke ved Contract har afhændet sin Ret dertil, nemlig Den, han ved Testamente har overdraget Retten, hans Ægtefælle, hans Livsarvinger, hans Sødskende, saa er det mig ikke klart, hvorfor man har udeladt Forældre; det er muligt, at det er begrundet i vort hele Retsbegreb, men jeg vil dog henstille til den høitærede Minister, om ikke Forældre burde tages med. Jeg vil minde om, at undertiden har det været Tilfældet, at Forfattere ere døde i en meget ung Alder, efterat have skrevet betydelige Værker, som have oplevet store Dplag; der er saaledes to tydske Skribenter, nemlig Wilhelm Hauff og Willroth, der døde i en Alder af 25 Aar. De vare ikke giftige og havde altsaa hverken Ægtefæller eller Livsarvinger, og dersom de nu heller ikke havde haft Sødskende, hvad jeg imidlertid ikke veed, vilde deres efterladte Skrifter, der ere særdeles betydelige, altsaa efter denne Lov have været Britsgods for enhver Den, der først fik fat paa dem. Jeg synes, at det i saadanne Tilfælde var retsfærdigt, at Forældrene, hvis de levede, fik Børnenes efterladte Skrifter.